

Wie oren heeft, die hore

Column hoofdredactie OnderWeg

Ad de Boer - 10 januari 2015

Ik was hem jarenlang kwijt, maar kreeg hem recent bij mijn EO-afscheid terug: die poster van Amnesty International. ‘Als niemand luistert naar niemand, vallen er straks doden in plaats van woorden.’ Die hing daar ooit op mijn kamer. Vooral voor mezelf.

Luisteren heb ik moeten leren. Vraag maar aan mijn vrouw en kinderen. Oké, ik kan het beter dan vroeger. Maar het gaat niet altijd vanzelf. Luisteren naar het verhaal van de ander, ook bij mij in de kerk, zit niet in mijn genen. Ik weet namelijk heel goed hoe het moet in de kerk. Wat God wil. Wat de Bijbel zegt. Wat goed en wat fout is. En ook wat die ander in mijn kerk gelooft, vindt en voelt. Ik vul snel in en oordeel nog sneller. Terwijl ik eerst naar zijn of haar verhaal zou moeten vragen en luisteren. Zoals Jezus bij de put met zijn vragen de Samaritaanse vrouw ‘tevoorschijn luisterde’.

In de kerk hebben we allemaal ons levensverhaal. Zelden succesvol, meestal gebroken. Je weet je slachtoffer van een kerk die stukging. Je voelt je een vreemde in een kerk waar zo veel zo snel verandert. Je lijdt aan je relatie, je kinderen, je eigen lijf. Iedereen heeft zijn verhaal, maar wie vraagt ernaar en wie luistert ernaar?

Ik geloof in de kerk als een plek waar we elkaar onze verhalen vertellen, zonder elkaar voortijdig in de rede te vallen. De gemeente als plek om de ander tevoorschijn te luisteren.

Stopt het daarmee? *No way*. Kijk maar naar Jezus bij de put. Hij sprák ook. En hoe. Maar het begint met vragen en met lang luisteren naar het verhaal van de ander. Om daarna samen te luisteren naar het verhaal van God. Naar zijn Woord en zijn Geest.

Dat luisteren niet in mijn genen zit, is geen punt. Want uiteindelijk is het – wie oren heeft om te horen, die hore – een vrucht van de Geest.

<https://www.onderwegonline.nl/2587-redactioneel-wie-oren-heeft-die-hore>